

Olav Vorsel in galerie Denise Stephan

Heftig werk van *Leids Dagblad* 27 Jan '84 een gedreven schilder

Leiden - Expositie schilderijen van Olav Vorsel, Galerie Denise Stephan, Bakkersteeg 18-20 Leiden. Geopend: vrijdag-, zaterdag- en zondagmiddag van 1.30-5.30 uur, andere tijden na telefonische afspraak. De tentoonstelling duurt t/m 19 februari.

LEIDEN - Veel non-figuratief werkende schilders hebben nogal wat moeite met het vinden van een titel voor hun producten. Inventief als de meesten zijn, lossen zij dat probleem op door hun werkstukken titels als "Compositie 1" en "Compositie 2" mee te geven.

De schilder, die op het ogenblik onder het pseudoniem Olav Vorsel exposeert in Galerie Denise Stephan, komt op een wat speelsere wijze aan de doopnaam voor zijn 'kinderen'. Als hij de laatste hand heeft gelegd aan een schilderij, gaat hij gewapend met een fluorescerende viltstift, op zoek in zijn 'zakbijbeltje', 'Ulysses' van James Joyce. Geen slechte methode, lijkt mij, want wat heeft de beroemde Ier nu eigenlijk niet beschreven. Zo komt Vorsel aan uiterst suggestieve titels als 'But a long threatening comes at last' en 'Shaking into gay life'. Een aardige bijkomstigheid is nog dat de op deze wijze gevonden titels perfect blijken te passen bij Vorsels schilderijen.

Olav Vorsel is pas op latere leeftijd gaan schilderen omdat een 'innerlijke noodzaak hem daartoe dreef'. Dat gedrevene is in zijn werk goed te zien. De felle kleuren en het dynamische lijnenspel doen vermoeden dat we hier te maken hebben met een kunstenaar die het weergeven van zijn driftleven als één van zijn voornaamste bezigheden ziet.

Dat de schilder voor zo'n Scandinavisch aandoend pseudoniem als Olav Vorsel heeft gekozen, lijkt mij niet toevallig. Het komt mij zo voor dat deze naam een indirecte verwijzing inhoudt naar Edvard Munch (let op de identieke v), aan wiens werk dat van Vorsel a prima vista doet denken. Bekijk je een schilderij als "The Note of Banishment Sounds Uninterruptedly", dan kan je de overeenkomst met 'De Schreeuw' van Munch bijna niet ontgaan. De figuren zijn bij Munch herkenbaarder, de kleuren zijn anders, maar de 'schreeuw om aandacht' is ook op Vorsels schilderij te vinden. Alleen - Vorsel schreeuwt in zijn eigen 'taal'.

in kleur. Daarvan is 'Shaking into gay life' een goed voorbeeld. Hij heeft hier gewerkt met meer rustgevende kleuren zoals blauw, zwart, grijs en wit.

Vloeien op zijn andere doeken de 'figuren' nog in elkaar over, op zijn laatste schilderijen lijkt de voorstelling een meer begrensde vorm aan te nemen. Met enige fantasie kun je in 'Shaking into gay life' een figuur ontwaren die zichzelf een masker voorhoudt, waarvan de trekken misprijzen lijken uit te drukken. Het woordje 'gay' in de titel vormt in samenhang

met deze mimiek een schril contrast. Of niet? Se non è vero, è ben trovato. (Als het niet waar is, is het goed gevonden).

Olav Vorsel is auto-didact. Ik denk dat dit hem tot voordeel heeft gestrekt. Het is maar beter dat leermeesters van zoveel natuurlijke aanleg afblijven. Vorsels 'obsessieve' schilderijen werken op het oog als een maalstroom waarin de blik onverbiddelijk wordt meegezogen. Hoe de diepte er uitziet? Dat moet u zelf maar ervaren.

CEES VAN HOORE



* Voorbeeld van Olav Vorsels werk bij Denise Stephan.

(foto pr)

Veel van Vorsels werk is trouwens zo heftig, al kun je hem geen pure expressionist noemen. Je kunt zien dat de Cobra-beweging, die het 'rauwe', bijna 'oerkrachtige' schilderen propageerde en lak had aan alles wat niet mocht, niet ongemerkt aan hem is voorbijgegaan. Zijn kleuren lijken nog het meest op die van Appel. Je zou kunnen zeggen dat hij van twee richtingen, Cobra en het expressionisme, de goede elementen heeft behouden en daaraan het authentieke, dat wat van hemzelf is, heeft toegevoegd.

Vorsels latere werk, dat uit 1982, neigt naar meer soberheid, ook